

บทที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ถูกคุมประพฤติทั้งหมด 100 ราย ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติ 50 ราย และเป็นผู้ที่พ้นคุมประพฤติ 50 ราย โดยได้นำข้อมูลที่ได้อาการสัมภาษณ์แบบสอบถามเหล่านี้มาบรรจุใส่ตารางแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยเสนอเป็นตารางที่แสดงถึงความสัมพันธ์โดยใช้ไคสแคว์และเสนอเป็นตารางที่แสดงจำนวนร้อยละซึ่งปรากฏว่าไคตารางทั้งหมด 23 ตารางด้วยกัน แบ่งออกได้เป็น 3 ส่วนคือ

1. ลักษณะข้อมูลทางประชากร ซึ่งอยู่ในตารางที่ 1 และตารางที่ 2 จัดเป็นตารางที่แสดงลักษณะข้อมูลทางประชากรของผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติและผู้พ้นคุมประพฤติ โดยแสดงเป็นตารางร้อยละ และได้นำข้อมูลที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างนี้มาเปรียบเทียบกับข้อมูลประชากรทั้งหมด เพื่อที่จะได้พิจารณาว่า ลักษณะข้อมูลทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาครั้งนี้ มีความแตกต่างหรือใกล้เคียงกับข้อมูลของประชากรทั้งหมด ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบกันแล้วปรากฏว่าโดยส่วนใหญ่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ลักษณะข้อมูลทางประชากรที่นำมาวิเคราะห์นี้ได้แก่

- ลักษณะทางเพศ
- อายุ
- ระดับการศึกษา
- ภูมิลำเนา
- การประกอบอาชีพ
- รายได้ประจำเดือน
- ที่มาของรายได้

- สถาบันภาพการสมรส
- ภาษีของบิดามารดา
- ฐานะของบิดามารดา

2. ลักษณะของตัวแปรต่าง ๆ อยู่ในตารางที่ 2 ถึงตารางที่ 21 ซึ่งเป็นตารางที่ได้นำเอาตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ที่ถูกดองคุมประพฤติมาวิเคราะห์พิจารณาว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่อย่างไรบ้าง และในบางตารางได้นำเอาตัวแปรต่าง ๆ เข้ามารวมกันเพื่อพิจารณาว่าตัวแปรต่าง ๆ นี้มีบทบาทเข้ามาเกี่ยวข้องกับหรือไม่และเป็นอย่างไรบ้าง

3. ลักษณะการบริการทางสังคมสงเคราะห์ อยู่ในตารางที่ 22-23 ซึ่งเป็นตารางที่ได้นำเอาข้อมูล ที่เกี่ยวกับการบริการทางสังคมสงเคราะห์ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กมาพิจารณาว่ามีลักษณะ เป็นอย่างไรและบุคคลคุมประพฤติมีความต้องการการบริการนี้ขนาดไหน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบลักษณะข้อมูลทางประชากรระหว่างประชากรทั้งหมดกับกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะข้อมูลทางประชากร	จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติ			
	ผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติ		ผู้ที่พ้นคุมประพฤติ	
	ประชากรทั้งหมด (132 คน)	ในกลุ่มตัวอย่าง (50 คน)	ประชากรทั้งหมด (924 คน)	ในกลุ่มตัวอย่าง (50 คน)
ลักษณะทางเพศ				
เพศชาย	88.6(117)	88.0(44)	93.6(865)	92.0(46)
เพศหญิง	11.4(15)	12.0(6)	6.4(59)	8.0(4)
อายุ				
11-13 ปี	- (0)	- (0)	1.9(18)	2.0(1)
14-16 ปี	29.5(39)	30.0(15)	62.2(575)	62.0(31)
17 ปีขึ้นไป	70.5(93)	70.0(35)	35.9(331)	36.0(18)
ระดับการศึกษา				
ไม่รู้อ่านเขียน	2.3(3)	- (0)	3.8(35)	2.0(1)
ป.1-4	24.2(32)	22.0(11)	17.5(161)	18.0(9)
ป.5-7	23.5(31)	22.0(11)	16.2(150)	18.0(9)
ม.ศ.1-3	50.0(66)	56.0(28)	42.2(390)	44.0(22)
ม.ศ.4-5	- (0)	- (0)	20.3(188)	18.0(9)
ภูมิลำเนา				
กรุงเทพมหานคร	89.4(118)	86.0(43)	69.9(646)	76.0(38)
จังหวัดอื่น ๆ	10.6(14)	14.0(7)	30.1(278)	24.0(12)

แสดงการเปรียบเทียบลักษณะข้อมูลทางประชากรระหว่างประชากรทั้งหมดกับกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ลักษณะข้อมูลทางประชากร	จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติ			
	ผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติ		ผู้ที่พ้นคุมประพฤติ	
	ประชากรทั้งหมด (132 คน)	ในกลุ่มตัวอย่าง (50 คน)	ประชากรทั้งหมด (924 คน)	ในกลุ่มตัวอย่าง (50)
<u>การประกอบอาชีพ</u>				
อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไร	18.2(24)	14.0(7)	3.9(36)	- (0)
ทำงาน	34.8(46)	42.0(21)	61.9(572)	58.0(29)
นักเรียน	47.0(62)	44.0(22)	34.2(316)	42.0(21)
<u>สถานภาพการสมรส</u>				
โสด	100.0(132)	100.0(50)	93.0(859)	88.0(44)
มีครอบครัวแล้ว	- (0)	- (0)	7.0(65)	12.0(6)
<u>อาชีพของบิดามารดา</u>				
ค้าขาย	30.3(40)	38.0(19)	35.0(323)	34.0(17)
รับราชการ	33.3(44)	34.0(17)	26.0(240)	26.0(13)
ลูกจ้างเอกชน	22.0(29)	22.0(11)	33.0(306)	28.0(14)
ทำไร่นานาและอื่น ๆ	14.4(19)	6.0(3)	6.0(55)	12.0(6)
<u>ฐานะของบิดามารดา</u>				
ยากจน	50.0(66)	54.0(27)	10.9(100)	6.0(3)
พอกินพอใช้	41.7(55)	42.0(21)	86.5(800)	92.0(46)
ร่ำรวย	8.3(11)	4.0(2)	2.6(24)	2.0(1)

จากตารางที่ 1 ซึ่งเป็นตารางที่แสดงการเปรียบเทียบลักษณะข้อมูลทางประชากรระหว่างประชากรทั้งหมดกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ว่ามีลักษณะแตกต่างกันหรือใกล้เคียงกันหรือไม่เพียงใด ผลปรากฏว่าโดยส่วนใหญ่มีลักษณะใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะลักษณะทางเพศ, อายุ และระดับการศึกษา มีลักษณะใกล้เคียงกันมากดังนี้

ลักษณะทางเพศ ปรากฏว่าจากกลุ่มตัวอย่างมีผู้ถูกควบคุมประพฤติ 50 ราย เป็นเพศชาย 44 ราย หรือร้อยละ 88.0 และเป็นเพศหญิง 6 ราย หรือร้อยละ 12.0 มีผู้ควบคุมประพฤติ 50 ราย เป็นเพศชาย 46 ราย หรือร้อยละ 92.0 และเป็นเพศหญิง 4 ราย หรือร้อยละ 8.0 ส่วนประชากรทั้งหมดมีผู้ถูกควบคุมประพฤติ 132 ราย เป็นเพศชาย 117 ราย หรือร้อยละ 88.6 ราย และเป็นเพศหญิง 15 ราย หรือร้อยละ 11.4 มีผู้ควบคุมประพฤติ 924 ราย เป็นเพศหญิง 865 ราย หรือร้อยละ 93.6 และเป็นเพศหญิง 59 ราย หรือร้อยละ 6.4

ลักษณะของอายุ ปรากฏว่า จากกลุ่มตัวอย่างมีผู้ถูกควบคุมประพฤติ 50 ราย ไม่มีบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 11-13 ปี เลย เป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 14-16 ปี 15 ราย หรือร้อยละ 30.0 และตั้งแต่ 17 ปีขึ้นไป 35 ราย หรือร้อยละ 70.0 มีผู้ควบคุมประพฤติ 50 ราย เป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 11-13 ปี 1 ราย หรือร้อยละ 2.0 ตั้งแต่ 14-16 ปี 31 ราย หรือร้อยละ 62.0 และตั้งแต่ 17 ปีขึ้นไป 18 ราย หรือร้อยละ 36.0 ส่วนประชากรทั้งหมดมีผู้ถูกควบคุมประพฤติ 132 ราย ไม่มีบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 11-13 ปีเลย เป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 14-16 ปี 39 ราย หรือร้อยละ 29.5 และตั้งแต่ 17 ปีขึ้นไป 93 ราย หรือร้อยละ 70.5 มีผู้ควบคุมประพฤติ 924 ราย เป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 11-13 ปี 18 ราย หรือร้อยละ 1.9 ตั้งแต่ 14-16 ปี 575 ราย หรือร้อยละ 62.2 และตั้งแต่ 17 ปีขึ้นไป 331 ราย หรือร้อยละ 35.9

ระดับการศึกษา ปรากฏว่าจากกลุ่มตัวอย่างมีผู้ถูกควบคุมประพฤติ 50 ราย ไม่มีผู้ที่ไม่รู้นั่งชื่อเลย เป็นผู้ที่มีการศึกษาระดับ ป.1-4 11 ราย หรือร้อยละ 22.0 ป.5-7 11 ราย หรือร้อยละ 22.0 ม.ศ. 1-3 28 ราย หรือร้อยละ 56.0 และไม่มีผู้ที่มีการศึกษาระดับ ม.ศ.4-5 เลย มีผู้ควบคุมประพฤติ 50 ราย เป็นผู้ที่ไม่รู้นั่งชื่อเลย 1 ราย หรือ

ร้อยละ 2.0 ป.1-4 9 ราย หรือร้อยละ 18.0 ป.5-7 9 ราย หรือร้อยละ 18.0
 ม.ศ.1-3 22 รายหรือร้อยละ 44.0 และ ม.ศ. 4-5 9 ราย หรือร้อยละ 18.0
 ส่วนประชากรทั้งหมดที่มีผู้ถูกควบคุมประพฤติ 132 ราย เป็นผู้ที่ไม่รู้หนังสือเลย 3 ราย
 หรือร้อยละ 2.3 ป.1-4 32 ราย หรือร้อยละ 24.2 ป.5-7 31 ราย หรือ
 ร้อยละ 23.5 ม.ศ.1-3 66 รายหรือร้อยละ 50.0 และไม่มีผู้ที่มีการศึกษาระดับ
 ม.ศ. 4-5 เลย มีผู้พบคุมประพฤติ 924 ราย เป็นผู้ที่ไม่รู้หนังสือเลย 35 ราย หรือ
 ร้อยละ 3.8 ป.1-4 161 ราย หรือร้อยละ 17.5 ป.5-7 150 ราย หรือร้อยละ
 16.2 ม.ศ. 1-3 390 ราย หรือร้อยละ 42.2 และ ม.ศ. 4-5 188 ราย หรือ
 ร้อยละ 20.3

ส่วนลักษณะข้อมูลตัวอื่น ๆ ได้แก่ ภูมิลำเนา, การประกอบอาชีพ, สถานภาพ
 การสมรส, อาชีพของบิดามารดา และฐานะของบิดามารดา มีลักษณะใกล้เคียงกัน
 พอสมควร สรุปแล้วเป็นตัวแทนในการศึกษาวิจัยนี้ได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติ จำแนกตามลักษณะ
ข้อมูลทางประชากร

(N = 100)

ลักษณะทางประชากร	จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติ	ผู้พ้นคุมประพฤติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ลักษณะทางเพศ			
เพศชาย	48.9 (44)	51.1 (46)	100.0 (90)
เพศหญิง	60.0 (6)	40.0 (4)	100.0 (10)
อายุ			
11-13 ปี	- (0)	100.0 (1)	100.0 (1)
14-16 ปี	32.6 (15)	67.4 (31)	100.0 (46)
17 ปีขึ้นไป	66.0 (35)	34.0 (18)	100.0 (53)
ระดับการศึกษา			
ไม่รู้อ่านเขียน	- (0)	100.0 (1)	100.0 (1)
ป. 1 - 4	55.0 (11)	45.0 (9)	100.0 (20)
ป. 5 - 7	55.0 (11)	45.0 (9)	100.0 (20)
ม.ศ. 1-3	56.0 (28)	44.0 (22)	100.0 (50)
ม.ศ. 4-5	- (0)	100.0 (9)	100.0 (9)
ภูมิลำเนา			
จังหวัดกรุงเทพฯ	53.1 (43)	46.9 (38)	100.0 (81)
จังหวัดอื่น ๆ	36.8 (7)	63.2 (12)	100.0 (19)

ลักษณะข้อมูลประชากร (ต่อ)

ลักษณะทางประชากร	จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติก		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติก	ผู้ที่พ้นคุมประพฤติก	
	ร้อยละ	ร้อยละ	
<u>การประกอบอาชีพ</u>			
อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไร	100.0 (7)	- (0)	100.0 (7)
ทำงาน	42.0 (21)	58.0 (29)	100.0 (50)
นักเรียน	51.0 (22)	48.8 (21)	100.0 (43)
<u>รายได้ประจำเดือน (บาท)</u>			
100 - 500	59.2 (29)	40.8 (20)	100.0 (49)
501 - 1,000	50.0 (15)	50.0 (15)	100.0 (30)
1,000-1,500	54.5 (6)	45.5 (5)	100.0 (11)
1,501 ขึ้นไป	- (0)	100.0 (10)	100.0 (10)
<u>ที่มาของรายได้</u>			
บิดามารดา	57.1 (28)	42.9 (21)	100.0 (49)
ทำงาน	42.0 (21)	58.0 (29)	100.0 (50)
อื่น ๆ	100.0 (1)	- (0)	100.0 (1)
<u>สถานภาพการสมรส</u>			
โสด	53.2 (50)	46.8 (44)	100.0 (94)
มีครอบครัวแล้ว	- (0)	100.0 (6)	100.0 (6)

ลักษณะข้อมูลทางประชากร (ต่อ)

ลักษณะทางประชากร	จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติก		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติก	ผู้ที่ยังคุมประพฤติก	
	ร้อยละ	ร้อยละ	
<u>อาชีพของบิดามารดา</u>			
ค้าขาย	52.8 (19)	47.2 (17)	100.0 (36)
รับราชการ	56.7 (17)	43.3 (13)	100.0 (30)
ลูกจ้างเอกชน	44.0 (11)	56.0 (14)	100.0 (25)
ทำไร่ ทำนา และอื่น ๆ	33.3 (3)	66.7 (6)	100.0 (9)
<u>ฐานะของบิดามารดา</u>			
ยากจน	90.0 (27)	10.0 (3)	100.0 (30)
พอกินพอใช้	31.3 (21)	68.7 (46)	100.0 (67)
ร่ำรวย	66.7 (2)	33.3 (1)	100.0 (3)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 2 ซึ่งเป็นตารางที่แสดงถึงลักษณะข้อมูลทางประชากรของผู้ที่ถูก
ถอนคุณสมบัติและผู้พ้นคุณสมบัติที่ไต่จากการสุ่มตัวอย่าง เราได้นำเอาข้อมูลเหล่านี้
มาวิเคราะห์ดังนี้

1. ลักษณะทางเพศ พบว่า จำนวนผู้ถูกคุณสมบัติส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คือมี
อยู่ร้อยละ 90 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุณสมบัติ 44 ราย หรือร้อยละ 48.9 ส่วนเพศ
หญิงนั้นมีเพียงร้อยละ 10 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุณสมบัติ 6 ราย หรือร้อยละ 60
ซึ่งปรากฏว่าผู้ถูกคุณสมบัติหญิงถูกถอนคุณสมบัติในอัตราที่สูงกว่าผู้ถูกคุณสมบัติชาย
แต่อย่างไรก็ดีจำนวนผู้ถูกคุณสมบัติหญิงมีอัตราส่วนน้อยมาก (มีเพียงร้อยละ 10) ดังนั้น
จึงไม่ได้ให้ความหมายอะไร

2. ลักษณะทางอายุ พบว่าจำนวนผู้ถูกคุณสมบัติส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่ 17 ปี
ขึ้นไป คือมีร้อยละ 53 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุณสมบัติถึง 35 ราย หรือร้อยละ 66.0
ซึ่งเป็นช่วงอายุที่ถูกถอนคุณสมบัติมากที่สุดจากการสัมภาษณ์พนักงานคุณสมบัติทำให้ทราบว่า
เพราะเป็นเด็กโตทำให้ไม่สามารถควบคุมให้อยู่ในเงื่อนไขการคุณสมบัติได้และอีก
ประการหนึ่งบิดามารดาไม่ได้ให้ความร่วมมือในการควบคุมเยาวชนเหล่านี้อย่างจริงจัง

3. ระดับการศึกษา พบว่าจำนวนผู้ถูกคุณสมบัติส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับ
ม.ศ. 1-3 ร้อยละ 50 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุณสมบัติมากที่สุดถึง 28 ราย หรือ
ร้อยละ 56 ส่วนบุคคลที่มีการศึกษาอยู่ในระดับ ม.ศ. 4-5 จะเป็นผู้พ้นคุณสมบัติทั้งหมด
(9 ราย) จากการสัมภาษณ์พนักงานคุณสมบัติทำให้ทราบว่าเด็กที่มีการศึกษาสูงจะมีความ
รับผิดชอบและเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น

4. ภูมิลำเนา พบว่าจำนวนผู้ถูกคุณสมบัติส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัด
กรุงเทพถึงร้อยละ 81 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุณสมบัติถึง 43 ราย หรือร้อยละ 53.1
และจากการสัมภาษณ์พนักงานคุณสมบัติทำให้ทราบว่าเนื่องจากความเคยชินและการย้าย
ของสภาพแวดล้อมของแหล่งอาศัยมุขต่าง ๆ ในชุมชนกรุงเทพโดยเฉพาะยาเสพติดให้โทษ

5. การประกอขอาชีพ พบว่าจำนวนผู้ถูกคุมประพฤตีส่วใหญ่เป็นผู้ที่ประกอขอาชีพทำงานแล้วร้อยละ 50 และผู้ที่ไม่ได้ประกอขอาชีพอะไรทั้งหมดจะเป็นผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤตีส่วใหญ่ ร้อยละ 51.2 จากการสัมภาษณ์ผู้ถูกคุมประพฤตีส่วใหญ่ที่ไม่ได้ประกอขอาชีพอะไรพบว่ามีความว่างมากไม่ต้องรับผิดชอบอะไร และใช้เวลาไปในทางที่ไม่เป็นประโยชน์ เช่น มั่วสุมกับเพื่อนฝูงตามแถวบ้าน ออกไปเที่ยวเตร่ในแหล่งขมายมุข มั่วสุมเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เป็นต้น

6. รายได้ประจำเดือน พบว่าผู้ถูกคุมประพฤตีส่วใหญ่มีรายได้อยู่ในระดับ 100-500 บาท ต่อเดือน และในจำนวนนี้ถูกถอนคุมประพฤตีส่วใหญ่ที่สุดคือ 29 ราย หรือร้อยละ 59.2 ส่วนผู้ที่มีรายได้อยู่ในระดับ 1501 บาท ขึ้นไปทั้งหมดจะเป็นผู้ที่พ้นคุมประพฤตีส่วใหญ่และจากการสัมภาษณ์ผู้ที่มีรายได้ในระดับ 100-500 บาท พบว่าเป็นเด็กที่อยู่ในแหล่งสลัมเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ใกล้ชิดกับยาเสพติด เพื่อนที่ไม่ดี การพนัน และแหล่งขมายมุขต่าง ๆ

7. ที่มาของรายได้ พบว่าผู้ถูกคุมประพฤตีส่วใหญ่มีรายได้มาจากบิดามารดา และในจำนวนนี้ถูกถอนคุมประพฤตีส่วใหญ่ 28 ราย หรือร้อยละ 57.1 ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่ได้ประกอขอาชีพอะไร และเป็นเด็กนักเรียน ส่วนผู้ที่ทำงานแล้วถูกถอนคุมประพฤตีส่วใหญ่ 21 ราย หรือร้อยละ 42 และมีผู้ถูกถอนคุมประพฤตีส่วใหญ่อีก 1 ราย ที่ได้รายได้มาจากการขายยาเสพติด

8. สถานภาพของการสมรส พบว่าผู้ถูกคุมประพฤตีส่วใหญ่มีสถานภาพเป็นโสดถึงร้อยละ 94.0 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุมประพฤตีส่วใหญ่ 50 ราย หรือร้อยละ 53.2 ส่วนผู้ที่มีครอบครัวแล้วทั้งหมดจะเป็นผู้ที่พ้นคุมประพฤตีส่วใหญ่ ผู้ที่มีครอบครัวแล้วเหล่านี้อยู่ด้วยกันโดยมิได้จดทะเบียนสมรสและจากการสังเกตผู้ถูกคุมประพฤตีส่วใหญ่ที่มีครอบครัวแล้วพบว่ามีความรับผิดชอบในการทำหน้าที่และมีความเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากขึ้นทำให้สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขการคุมประพฤตีส่วใหญ่

9. อาชีพของบิดามารดา พบว่าบิดามารดาของผู้ถูกคุมประพฤติส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขายร้อยละ 36.0 มีอาชีพรับราชการร้อยละ 30.0 มีอาชีพเป็นลูกจ้างเอกชนร้อยละ 25 และมีอาชีพทำไร่นานาและอื่น ๆ อีกร้อยละ 9.0

10. ฐานะของบิดามารดา พบว่าผู้ถูกคุมประพฤติส่วนใหญ่มีฐานะพอกินพอใช้ถึงร้อยละ 67 ส่วนผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติมากที่สุด คือ พวกที่มีฐานะยากจนซึ่งมีอยู่ 27 รายหรือร้อยละ 90 ส่วนผู้ที่มีฐานะร่ำรวยพบว่าถูกถอนคุมประพฤติถึงร้อยละ 66.7 แต่เนื่องจากตัวเลขมีน้อยมาก (3 คน) จึงไม่มีความหมายอะไรในที่นี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติกับสภาพแห่ง
ครอบครัว

(N = 100)

สภาพครอบครัวของผู้ถูก คุณสมบัติ	จำนวนผู้ถูกคุณสมบัติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ	ผู้ที่พ้นคุณสมบัติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
สภาพครอบครัวปกติราบรื่น	48.1 (39)	51.9 (42)	100.0(81)
สภาพครอบครัวแตกแยก	57.9 (11)	42.1 (8)	100.0(19)
			(100)

$$\chi^2 = 0.56; \chi^2_{.05} \text{ df } (1) = 3.84 \text{ Accept } H_0:$$

จากตารางที่ 3 พบว่าจำนวนผู้ถูกคุณสมบัติส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่ปกติ
ราบรื่นและในจำนวนนี้ถูกถอนคุณสมบัติ 39 รายหรือร้อยละ 48.1 ส่วนผู้ที่อยู่ในครอบครัว
แตกแยกจะถูกถอนคุณสมบัติเป็นส่วนใหญ่คือ 11 ราย หรือร้อยละ 57.9 และจากการ
สัมภาษณ์ผู้ที่อยู่ในครอบครัวแตกแยกพบว่ามีปัญหาในเรื่องการทะเลาะวิวาทของบิดามารดา
อยู่ 5 ราย การหย่าร้างของบิดามารดา 6 ราย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการที่อยู่ในสภาพ
ครอบครัวแตกแยกนั้นมีผลต่อการถูกถอนคุณสมบัติ แต่เนื่องจากการทดสอบหาค่านัย
สำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์พบว่า ลักษณะของสภาพครอบครัวของผู้ถูกคุณสมบัติไม่มี
ความสัมพันธ์กับการถูกถอนคุณสมบัติ แต่อย่างไรก็ดีเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างนี้เล็กมากถ้า
ได้ตัวอย่างมากกว่านี้อาจจะมองเห็นความสัมพันธ์ได้

ตารางที่ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคูปองพฤติกรรมการใช้เวลาว่าง

(N = 100)

การใช้เวลาว่าง	จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคูปองประพฤติ	ผู้ที่พ้นคูปองประพฤติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ในทางที่เป็นประโยชน์	36.7 (29)	63.3 (50)	100.0 (79)
ในทางที่เป็นโทษ	100.0 (21)	- (0)	100.0 (21)
			(100)

$$\chi^2 = 26.58 \quad \chi^2_{.05} \text{ df } (1) = 3.84 \quad \text{Reject } H_0:$$

จากตารางที่ 4 พบว่าจำนวนผู้ถูกคุมประพฤติที่ใช้เวลาว่างในทางที่เป็นโทษทั้งหมดจะเป็นผู้ที่ถูกถอนคูปองประพฤติ ส่วนผู้ที่ใช้เวลาว่างในทางที่เป็นประโยชน์ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่พ้นคูปองประพฤติถึง 50 ราย หรือร้อยละ 63.3 จากการสัมภาษณ์ผู้ถูกคุมประพฤติพบว่า การใช้เวลาว่างในทางที่เป็นโทษนั้น ได้แก่การออกไปเที่ยวเตร่ การมั่วสุมกันเพื่อเสพยาเสพติดให้โทษ และการเล่นเกมพนันเหล่านี้มีผลให้ผู้ถูกคุมประพฤติถูกชักจูงไปสู่การละเมิดเงื่อนไขการคุมประพฤติที่ศาลกำหนดไว้ซึ่งแตกต่างไปจากผู้ที่ใช้เวลาว่างไปในทางที่เป็นประโยชน์ เช่น อยู่กับบ้านช่วยพ่อแม่ค้าขายบ้าง ไปเล่นกีฬา ไปเที่ยวตามบ้านญาติพี่น้องบ้าง

และจากการทดสอบหาค่านัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์พบว่าการใช้เวลาว่างในทางที่เป็นโทษมีความสัมพันธ์กับการถูกถอนคูปองประพฤติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการใช้เวลาว่างเป็นหัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อการพ้นหรือถูกควบคุมประพฤติ

ตารางที่ 5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติกับประเภทของเพื่อน

(N = 100)

ประเภทของเพื่อน	จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ	ผู้ที่พ้นคุณสมบัติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ทำงานหรือเรียนหนังสือ	43.2 (38)	56.8 (50)	100.0 (88)
อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไร	100.0 (12)	- (0)	100.0 (12)
			(100)

$$\chi^2 = 94.28, \chi^2_{.05, df(1)} = 3.84 \text{ Reject } H_0:$$

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีเพื่อนประเภทอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ประกอบอาชีพอะไรทั้งหมดจะเป็นผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ แต่ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีเพื่อนประเภททำงานหรือเรียนหนังสือส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่พ้นคุณสมบัติถึง 50 รายหรือร้อยละ 56.8 จากการสัมภาษณ์ผู้ถูกคุมประพฤติปรากฏว่าผู้ที่มีเพื่อนประเภทไม่ได้ประกอบอาชีพอะไรจะพากันออกไปเที่ยวเตร่ มีวุ่นวาย เสพยาเสพติดให้โทษ มีวุ่นวาย เล่นการพนันออกไปสักขโมยทรัพย์สินของประชาชน และตั้งเป็นกลุ่มหัวนักเลงคอยก่อกวนชาวบ้านที่ผ่านไปมา และโดยส่วนใหญ่เพื่อนประเภทที่อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ประกอบอาชีพอะไรมักจะเป็นผู้ชักจูงผู้ถูกคุมประพฤติเหล่านี้ ซึ่งมีส่วนทำให้ผู้ถูกคุมประพฤติละเมิดเงื่อนไขที่ศาลสั่งได้โดยง่าย

และจากการทดสอบหาค่านัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์พบว่าประเภทของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการถูกถอนคุณสมบัติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการคบเพื่อนของผู้ถูกคุมประพฤติเป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อการพ้นหรือถูกถอนคุณสมบัติ (ตารางนี้ได้ทดสอบหาค่า expected frequencies แล้ว ปรากฏว่าไม่มีค่าต่ำกว่า 6 จึงไม่จำเป็นต้องใช้ Correction for continuity)

ตารางที่ 6 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติกับมูลเหตุของใจให้กระทำผิด

(N = 100)

มูลเหตุของใจให้กระทำผิด	จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ	ผู้ที่พ้นคุณสมบัติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
สมัครใจ	50.0 (30)	50.0 (30)	100.0 (60)
เพื่อนชักจูง	68.9 (20)	31.1 (9)	100.0 (29)
ประมาณและปฏิเสธ- ความผิด	- (0)	100.0 (11)	100.0 (11)
			(100)

$\chi^2 = 15.16, \chi^2_{.05} df (2) = 5.99$ Reject H_0 :

จากตารางที่ 6 พบว่าผู้ถูกคุมประพฤติส่วนใหญ่กระทำผิดกฎหมายโดยสมัครใจถึงร้อยละ 60 และในจำนวนนี้มีจำนวนผู้ถูกถอนคุณสมบัติและผู้พ้นคุณสมบัติเท่า ๆ กัน ส่วนผู้ถูกคุมประพฤติที่กระทำผิดเพราะเพื่อนชักจูงส่วนใหญ่จะเป็นผู้ถูกถอนคุณสมบัติมีอยู่ 20 หรือร้อยละ 68.9 แต่ปรากฏว่าผู้ถูกคุมประพฤติที่กระทำผิดเพราะความประมาณและปฏิเสธความผิดทั้งหมดจะเป็นผู้ที่พ้นคุณสมบัติ จากการสัมภาษณ์และสังเกตของผู้ถูกคุมประพฤติที่กระทำผิดเพราะเพื่อนชักจูงพบว่า เป็นผู้ที่ไม่มีจิตใจอ่อนแอถูกชักจูงได้ง่ายอยู่แล้ว เมื่อศาลปล่อยตัวไปโดยวางเงื่อนไขคุมประพฤติก็จะกลับไปมีส่วนร่วมกับเพื่อนฝูงอีกจึงถูกชักจูงให้ละเมิดเงื่อนไขคุมประพฤติได้ง่ายและในทางกลับกันผู้ที่กระทำผิดโดยประมาณและปฏิเสธความผิดซึ่งเป็นผู้ที่ไม่มีจิตใจที่จะกระทำผิดอยู่แล้ว เมื่อศาลปล่อยตัวไปจึงสามารถปฏิบัติตนให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขคุมประพฤติได้

และจากการทดสอบหาค่าเบี่ยงเบนสำคัญทางสถิติโดยใช้เคสแควร์พบว่ามูลเหตุของใจให้กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับการถูกถอนคุณสมบัติซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่ามูลเหตุของใจให้

กระทำผิดเป็นต้นแบบที่สำคัญอันหนึ่งที่มีผลต่อการพัฒนาหรือถูกถอนคุณประพฤติก

หมายเหตุ มูลเหตุจูงใจให้กระทำผิดในที่นี้หมายถึงว่าเป็นมูลเหตุครั้งแรกที่
จูงใจให้เด็กหรือเยาวชนผู้นั้นกระทำความผิดจนถูกศาลสั่งคุมประพฤติกไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7. แสดงจำนวนร้อยละของผู้ที่ถูกคุมประพฤติจำแนกตามมูลเหตุจูงใจให้กระทำผิดและประเภทของเพื่อน

(N = 100)

จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ	มูลเหตุจูงใจให้กระทำผิด					
	สมัครใจ		เพื่อนชักจูง		ประมาณหรือปฏิเสธความผิด	
	ทำงานหรือเรียนหนังสือ	อยู่เฉยๆ ไม่คิดทำอะไร	ทำงานหรือเรียนหนังสือ	อยู่เฉยๆ ไม่คิดทำอะไร	ทำงานหรือเรียนหนังสือ	อยู่เฉยๆ ไม่คิดทำอะไร
ผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติ	50.0(30)	-	47.1(8)	100.0(12)	- (0)	-
ผู้ที่ยังคุมประพฤติ	50.0(30)	-	52.9(9)	- (0)	100.0(11)	-
รวม	100.0(60)	-	100.0(17)	100.0(12)	100.0(11)	-

จากตารางที่ 7 ซึ่งเป็นการนำเอาตารางที่ 4 และตารางที่ 5 มารวมกันเพื่อที่จะได้พิจารณาว่า มูลเหตุจูงใจให้กระทำผิดนั้นมีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของเพื่อนกับการถูกถอนคุมประพฤติหรือไม่ และจากการนำมารวมกันนี้ปรากฏว่า มูลเหตุจูงใจให้กระทำผิดไม่มีบทบาทแต่อย่างใด เพราะผู้ถูกคุมประพฤติที่มีเพื่อนประเภทอยู่เฉย ๆ ไม่คิดทำอะไร (12 ราย) ยังอยู่ในลักษณะเดิม คือเป็นกลุ่มที่ถูกถอนคุมประพฤติในส่วนของผู้ที่ถูกคุมประพฤติ เพราะเพื่อนชักจูงทั้งหมด มิได้กระจายไปในกลุ่มมูลเหตุจูงใจให้กระทำผิด เพราะความสมัครใจหรือประมาณหรือปฏิเสธความผิด ดังนั้นตารางที่ 6 นี้จึงแสดงให้เห็นได้ว่าลักษณะมูลเหตุจูงใจให้กระทำผิดมิได้มีบทบาทอะไรในความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของเพื่อนกับการถูกถอนคุมประพฤติ แต่ชี้ให้เห็นได้ว่าผู้ถูกถอนคุมประพฤติที่มีเพื่อนประเภทอยู่เฉย ๆ ทั้งหมดนี้มีมูลเหตุจูงใจให้กระทำผิด เพราะเพื่อนชักจูง อย่างไรก็ตามการแยกวิเคราะห์นี้ออกไปโดยละเอียดทำให้ไม่มีข้อมูลในหลายของตาราง ดังนั้นจึงทำให้การวิเคราะห์นี้ไร้ความหมาย

ตารางที่ 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติกับลักษณะคดีความผิด

(N = 100)

ลักษณะคดีความผิด	จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ	ผู้ที่พ้นคุณสมบัติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	33.3 (11)	66.7 (22)	100.0(33)
ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย	31.1 (5)	68.7 (11)	100.0(16)
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	91.2 (31)	8.8 (3)	100.0(34)
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน และอื่น ๆ	17.7 (3)	82.3 (14)	100.0(17)
			(100)

$$\chi^2 = 36.01, \chi^2_{.05} \text{ df } (3) = 7.81 \text{ Reject } H_0:$$

ตารางที่ 8 พบว่าผู้ถูกคุมประพฤติส่วนใหญ่กระทำผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดถึงร้อยละ 34 และในจำนวนที่มีผู้ถูกถอนคุณสมบัติถึง 31 ราย หรือร้อยละ 91.2 รองลงมากระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินร้อยละ 33 และในจำนวนนี้มีผู้ถูกถอนคุณสมบัติ 11 ราย หรือร้อยละ 33.3 ส่วนผู้ที่กระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนและอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่พ้นคุณสมบัติถึงร้อยละ 82.3 จากการสัมภาษณ์และสังเกตผู้ถูกคุมประพฤติที่กระทำผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติด ยังอยู่ในภาวะที่เลิกเสพยาไม่ได้ จิตใจยังมีความต้องการเสพยาอยู่อีกและกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมจึงทำให้กลับไปเสพยาใหม่อีกและอีกประการหนึ่งเนื่องจากทางกองคุมประพฤติมีมาตรการในการตรวจสอบผู้กระทำผิดเกี่ยวกับคดียาเสพติดอย่างสม่ำเสมอคือทุกครั้งที่มารายงานตัวผู้ถูกคุมประพฤติจะต้องถูกนำไปตรวจสอบปัสสาวะว่ามีสารเฮโรอีนหรือไม่ จึงทำให้ผู้ถูกถอนคุณสมบัติเป็นจำนวนมาก ส่วนผู้ที่กระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนและอื่น ๆ (อื่น ๆ ในที่นี้หมายถึง คดีบุกรุก, พยายามฆ่า) มักจะเป็นผู้ที่พ้นคุณสมบัติเนื่องจากเป็นผู้กระทำผิดที่มีใจจริงจะกระทำผิด เช่น เพื่อนเอาปืนมาฝากไว้บ้าง บาง

รายก็เป็นแฟนกันและฝ่ายชายเข้าไปหาที่บ้านก็ถูกกล่าวหาว่าบุกรุก บางรายฝ่ายหญิงหนี
ตามมาอยู่ด้วยก็ถูกกล่าวหาว่าพรากฏ์เข่าว

และจากการทศสขหาคำนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์พบว่าลักษณะคติ
ความผิดมีความสัมพันธ์กับการถูกถอนคุณสมบัติ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าลักษณะคติความผิด
เป็นตัวแปร อันหนึ่งที่มีผลต่อการพ้นหรือถูกถอนคุณสมบัติ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ที่ถูกคุมประพฤตินำแยกตามลักษณะคดีความผิด และประเภทของเพื่อน

(N = 100)

จำนวนผู้ถูกคุมประพฤตินำแยก	ลักษณะคดีความผิด							
	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน		ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย		ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด		ความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนและอื่น	
	ทำงานหรือเรียนหนังสือ	อยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไร	ทำงานหรือเรียนหนังสือ	อยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไร	ทำงานหรือเรียนหนังสือ	อยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไร	ทำงานหรือเรียนหนังสือ	อยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไร
ผู้ถูกถอนคุมประพฤตินำแยก	- (0)	100.0 (11)	26.7(4)	100.0 (1)	91.2(31)	-	17.7(3)	-
ผู้พ้นคุมประพฤตินำแยก	100.0(22)	- (0)	73.3(11)	- (0)	8.8 (3)	-	82.3(14)	-
รวม	100.0(22)	100.0 (11)	100.0(15)	100.0 (1)	100.0(34)	-	100.0(17)	-

จากตารางที่ 9 ซึ่งเป็นการนำเอาตารางที่ 4 และตารางที่ 7 มารวมกันเพื่อเปรียบเทียบความสำคัญระหว่างลักษณะความผิดกับประเภทของเพื่อนในการถูกถอนคุมประพฤตินำแยกปรากฏอย่างชัดแจ้งว่า ประเภทของเพื่อนมีความสำคัญกว่า ยกเว้นกรณีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ทั้งนี้เพราะเมื่อพิจารณาความผิดแต่ละประเภทก็จะพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของเพื่อนกับการถูกถอนคุมประพฤตินำแยกเหมือนเดิม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติกับการย้ายที่อยู่อาศัย

(N = 100)

การย้ายที่อยู่อาศัย	จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุมประพฤติ	ผู้ที่พ้นคุมประพฤติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ไม่ไต่ย้าย	54.2 (45)	75.7 (38)	100.0(83)
ย้าย	21.4 (5)	70.6 (12)	100.0(17)
			(100)

$$\chi^2 = 3.46, \chi^2_{.05} \text{ df } (1) = 3.84 \text{ Accept } H_0:$$

จากตารางที่ 10 พบว่าผู้ถูกคุมประพฤตินั้นส่วนใหญ่ไม่ไต่ย้ายที่อยู่อาศัยถึงร้อยละ 83 คือ ยังอาศัยอยู่ในชุมชนเดิมที่เคยอยู่ก่อนจะถูกคุมประพฤติและในจำนวนนี้ถูกถอนคุมประพฤติ 45 รายหรือร้อยละ 54.2 ส่วนผู้ที่ย้ายที่อยู่ใหม่มีอยู่ร้อยละ 17 คือย้ายไปอยู่กับญาติในต่างจังหวัดมีจำนวน 10 ราย และย้ายตามบิดามารดาไปอยู่ในชุมชนใหม่อีก 7 ราย จะถูกถอนคุมประพฤติเพียงร้อยละ 21.4 แสดงว่าไต่ย้ายออกไปพ้นจากสิ่งแวดล้อมที่เลวร้าย ส่วนกรณีไม่ไต่ย้ายมีผู้ถูกถอนคุมประพฤตินานกว่า ก็แสดงว่ายังอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดิมที่ไม่ดี (5 ราย) แต่อย่างไรก็ดีตัวเลขนี้มีจำนวนน้อยและจากการหาค่านัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์พบว่า การย้ายที่อยู่อาศัยของผู้ถูกคุมประพฤติไม่มีความสัมพันธ์กับการถูกถอนคุมประพฤติ จึงเห็นได้ว่าการย้ายที่อยู่อาศัยของผู้ถูกคุมประพฤตินั้นไม่เป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อการพ้นหรือถูกถอนคุมประพฤติ

ตารางที่ 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกดองคุมประเพณีกับสภาพแห่งที่อยู่อาศัย

(N = 100)

สภาพแห่งที่อยู่อาศัย	จำนวนผู้ถูกคุมประเพณี		รวม
	ผู้ที่ถูกดองคุมประเพณี	ผู้ที่พบนคุมประเพณี	
	ร้อยละ	ร้อยละ	
สภาพแออัดและเสื่อมโทรม	93.3 (42)	6.7 (3)	100.0 (45)
สภาพไม่แออัดและเสื่อมโทรม	14.5 (8)	85.5 (47)	100.0 (55)
			(100)

$$\chi^2 = 61.40, \chi^2_{.05} \text{ df } (1) = 3.84 \quad \text{Reject } H_0:$$

จากตารางที่ 11 พบว่า ผู้ถูกคุมประเพณีส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในสภาพแห่งแออัดและเสื่อมโทรมถึงร้อยละ 45 และในจำนวนนี้จะถูกดองคุมประเพณีถึง 42 ราย หรือร้อยละ 93.3 ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่ในแห่งที่ไม่แออัดและเสื่อมโทรมซึ่งมีอยู่ร้อยละ 55 จะเป็นผู้ที่พบนคุมประเพณีถึงร้อยละ 85.5 จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์พบว่า ผู้ที่อยู่ในแห่งแออัดและเสื่อมโทรมอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี มีแหล่งน้ำสกปรกทางระบายน้ำ โดยเฉพาขยะเสพติด การพ่นน จึงทำให้ผู้ถูกคุมประเพณีที่อาศัยอยู่ในแห่งแออัดและเสื่อมโทรมเหล่านี้ละเมิดเงื่อนไขคุมประเพณีที่ศาลสั่งไว้ โดยง่าย เพราะอยู่ใกล้ชิดกับสภาพแบบนี้จึงกลับตัวได้ยาก (สภาพแห่งแออัดและเสื่อมโทรมในที่นี้ได้แก่ สลัมคลองเตย บางซื่อ ห้วยขวาง และสุทธิสาร) ส่วนสภาพแห่งที่อยู่ที่ไม่แออัดและเสื่อมโทรมหมายถึงสภาพแห่งที่อยู่ระดับกลาง ๆ ร้านค้า และบ้านผู้มีฐานะ รวมทั้งหมู่บ้านจัดสรรด้วย และจากการทดสอบหาค่านัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์ พบว่า สภาพแห่งที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับการถูกดองคุมประเพณี ซึ่งจะเห็นได้ว่าสภาพแห่งที่อยู่อาศัยนี้เป็นตัวแปรที่สำคัญอันหนึ่งที่มีผลต่อการพบนหรือถูกดองคุมประเพณี

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ที่ถูกคุมประพฤติจำแนกตามสภาพแห่งที่อยู่อาศัยและการย้ายที่อยู่อาศัย

(N = 100)

จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติ	การย้ายที่อยู่อาศัย			
	ไม่เค้าย้าย		ย้าย	
	แออัดและ เสื่อมโทรม	ไม่แออัดและ เสื่อมโทรม	แออัดและ เสื่อมโทรม	ไม่แออัดและ เสื่อมโทรม
ผู้ที่ถูกถอน	92.5 (37)	18.6 (8)	100.0 (5)	- (0)
ผู้ที่ยังคงคุมประพฤติ	7.5 (3)	81.4 (35)	- (0)	100.0 (12)
	100.0 (40)	100.0 (5)	100.0 (43)	100.0 (12)

จากตารางที่ 12 ซึ่งเป็นการนำเอาตารางที่ 9 และตารางที่ 10 มารวมกัน เพื่อที่จะได้พิจารณาว่าการย้ายที่อยู่อาศัยเข้ามามีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแออัดและเสื่อมโทรมกับการถูกถอนคุมประพฤติหรือไม่ และจากการนำมารวมกันนี้ปรากฏว่า การย้ายที่อยู่อาศัยไม่มีบทบาทเกี่ยวข้อง เพราะความสัมพันธ์ระหว่างความแออัดและเสื่อมโทรมกับการถูกถอนคุมประพฤตินี้ยังคงเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ที่ถูกคุมขัง พฤติจำแนกตามสภาพแห่งที่อยู่อาศัยและลักษณะคดีความผิด

(N = 100)

จำนวนผู้ถูก คุมประพฤติ	สภาพแห่งที่อยู่อาศัย							
	สภาพแออัดและเสื่อมโทรม				สภาพไม่แออัดและเสื่อมโทรม			
	ความนึกเกี่ยวกับทรัพย์สิน	ความนึกเกี่ยวกับร่างกาย	ความนึกเกี่ยวกับยาเสพติด	ความนึกเกี่ยวกับอาวุธปืนและอื่นๆ	ความนึกเกี่ยวกับทรัพย์สิน	ความนึกเกี่ยวกับร่างกาย	ความนึกเกี่ยวกับยาเสพติด	ความนึกเกี่ยวกับอาวุธปืนและอื่นๆ
ผู้ถูกถอน	78.6 (11)	-	100.0 (29)	100.0 (2)	- (2)	31.3 (5)	40.0 (2)	6.7 (1)
ผู้พ้น	21.4 (3)	-	- (0)	- (0)	100.0 (19)	68.7 (11)	60.0 (3)	93.3 (14)
รวม	100.0 (14)	-	100.0 (29)	100.0 (2)	100.0 (19)	100.0 (16)	100.0 (5)	100.0 (15)

จากตารางที่ 12 ซึ่งเป็นการนำเอาตารางที่ 11 และตารางที่ 7 มารวมกันเพื่อที่จะได้พิจารณาว่า ลักษณะคดีความผิด เข้ามามีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแห่งที่อยู่อาศัยกับการถูกถอนคุมประพฤติหรือไม่ และจากการนำตารางมารวมกันนี้, ปรากฏว่า ลักษณะความผิดไม่มีบทบาทเพราะความสัมพันธ์ระหว่างความแออัดและเสื่อมโทรมกับการถูกถอนความประพฤติยังคงเดิม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกควบคุมประพฤติกับปฏิกิริยา
ของเพื่อนบ้าน

(N = 100)

ปฏิกิริยาของเพื่อนบ้าน		จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ		รวม
		ผู้ที่ถูกควบคุมประพฤติ	ผู้ที่พ้นคุมประพฤติ	
		ร้อยละ	ร้อยละ	
ไม่ทราบ		51.9 (28)	48.1 (26)	100.0 (54)
ทราบ		47.8 (22)	52.2 (24)	100.0 (46)
ทราบ	รังเกียจ	100.0 (15)	- (0)	100.0 (15)
	เฉย ๆ	63.6 (7)	36.4 (4)	100.0 (11)
	ชอบพอกันดี	- (0)	100.0 (20)	100.0 (22)
รวม				(100)

$$\chi^2 = 35.80, \chi^2_{.05} \text{ df } (2) = 5.99 \quad \text{Reject } H_0:$$

จากตารางที่ 14 พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่เพื่อนบ้านไม่ทราบว่าเขาถูกศาล
สั่งคุมประพฤติ มีร้อยละ 54 และทราบว่าเขาถูกศาลสั่งคุมประพฤติมีร้อยละ 46 และใน
จำนวนที่ทราบว่าถูกศาลสั่งคุมประพฤตินี้ มีผู้ถูกคุมประพฤติที่เพื่อนบ้านมีปฏิกิริยารังเกียจ
ทั้งหมด เป็นผู้ที่ถูกควบคุมประพฤติ และมีผู้ถูกคุมประพฤติที่เพื่อนบ้านมีปฏิกิริยาเฉย ๆ
ถูกควบคุมประพฤติ 7 รายหรือร้อยละ 63.6 แต่กลับปรากฏว่าผู้ถูกคุมประพฤติที่เพื่อนบ้าน
มีปฏิกิริยาชอบพอกันดีทั้งหมด จะเป็นผู้ที่พ้นคุมประพฤติ (20 ราย) จากการสัมภาษณ์และ
สังเกตการณ์พบว่า ผู้ที่เพื่อนบ้านมีปฏิกิริยาในทางลบ (รังเกียจ) มีความรู้ดีกว่าสังคมยัง
ไม่ยอมรับตนแต่กลับมีผู้มาซ้ำเติมอีก จึงทำให้ผู้ถูกคุมประพฤติเหล่านี้ขาดแรงจูงใจที่จะกลับตน
ให้เป็นคนดีได้ ปฏิกิริยาที่เพื่อนบ้านแสดงต่อผู้ถูกคุมประพฤติได้แก่ การแสดงสีหน้าดูถูกและ
ไม่พูดคุยด้วย บางรายก็แสดงออกต่อหน้าโดยพูดจาเหยียดหยามต่อผู้ถูกคุมประพฤติ บางราย
ก็ห้ามมิให้ลูกหลานที่เคยเป็นเพื่อนคบหาสมาคมกับผู้ถูกคุมประพฤติอีก

และจากการทดสอบหาค่าเบี่ยงเบนสำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์ พบว่าปฏิกิริยาของ
เพื่อนบ้านมีความสัมพันธ์กับการ ถูกควบคุมประพฤติซึ่งแสดงให้เห็นว่าปฏิกิริยาของเพื่อนบ้าน
เป็นตัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อการพ้นหรือถูกควบคุมประพฤติ

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ที่ถูกคุมประพฤติจำแนกตามปฏิกิริยาของเพื่อนบ้าน และการประกอบอาชีพของผู้ถูกคุมประพฤติ

(N = 100)

จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติ	ปฏิกิริยาของเพื่อนบ้าน							
	ไม่ทราบ		ทราบ					
	ทำงานและนักเรียน	อยู่เฉย ๆ ไร ๆ	รังเกียจ		เฉย ๆ		ชอบพอกันดี	
			ทำงานและนักเรียน	อยู่เฉย ๆ	ทำงานและนักเรียน	อยู่เฉย ๆ	ทำงานและนักเรียน	อยู่เฉย ๆ
ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	
ผู้ถูกถอน	51.9 (28)	-	100.0 (8)	100.0 (7)	63.6 (7)	-	- (0)	-
ผู้พ้น	48.2 (26)	-	- (0)	- (0)	36.4 (4)	-	100.0 (20)	-
รวม	100.0 (54)	-	100.0 (8)	100.0 (7)	100.0 (11)	-	100.0 (20)	-

จากตารางที่ 14 ซึ่งเป็นการนำเอาตารางที่ 13 และการประกอบอาชีพของผู้ถูกคุมประพฤตินี้มารวมกันเพื่อที่จะได้พิจารณาว่าปฏิกิริยาของเพื่อนบ้านมีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างการประกอบอาชีพของผู้ถูกคุมประพฤติดกับการถูกถอนคุมประพฤติหรือไม่ และจากการนำมาวมกันนี้ปรากฏว่า ปฏิกิริยาของเพื่อนบ้านมีบทบาทเกี่ยวข้อง ถึงแม้ว่าจะไม่มีข้อมูลในช่วงตารางอยู่หลายช่อง แต่ก็พอจะมองเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรังเกียจของชาวบ้านกับการถูกถอนคุมประพฤตินี้ยังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ที่ถูกคุมประพฤติ จำแนกตามปฏิกิริยาของเพื่อนบ้านและลักษณะคดีความผิด

(N = 100)

จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติ	ไม่ทราบ				ทราบ											
					รังเกียจ				เฉย ๆ				ชอบพอกันดี			
	ทรัพย์สิน	ร่างกาย	ยาเสพติด	อาชญากรรม	ทรัพย์สิน	ร่างกาย	ยาเสพติด	อาชญากรรม	ทรัพย์สิน	ร่างกาย	ยาเสพติด	อาชญากรรม	ทรัพย์สิน	ร่างกาย	ยาเสพติด	อาชญากรรม
ผู้ถูกกวดขัน	42.2 (6)	40.0 (4)	88.9 (16)	16.7 (2)	100.0 (4)	-	100.0 (10)	100.0 (1)	25.0 (1)	100.0 (1)	83.3 (5)	-	- (0)	- (0)	- (0)	- (0)
ผู้ถูกพิน	57.1 (8)	60.0 (6)	11.1 (2)	83.3 (10)	- (0)	-	- (0)	- (0)	75.0 (3)	- (0)	16.7 (1)	-	100.0 (11)	100.0 (5)	-	100.0 (4)
รวม	100.0 (14)	100.0 (10)	100.0 (18)	100.0 (12)	100.0 (4)	-	100.0 (10)	100.0 (1)	100.0 (4)	100.0 (1)	100.0 (6)	-	100.0 (11)	100.0 (5)	-	100.0 (4)

จากตารางที่ 16 ซึ่งเป็นการนำเอาตารางที่ 13 และตารางที่ 7 มารวมกันเพื่อที่จะได้พิจารณาว่าลักษณะความผิด มีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างปฏิกิริยาของเพื่อนบ้านกับการถูกกวดขันคุมประพฤติหรือไม่ และจากการนำมารวมกันนี้ปรากฏว่า ลักษณะคดีความผิดไม่มีบทบาทเกี่ยวข้อง ถึงแม้ว่าจะไม่มีข้อมูลในหลายช่อง แต่พอจะมองเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรังเกียจกับการถูกกวดขันคุมประพฤตินี้ยังคงเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติกับความรูสึกที่มีต่อเงื่อนไขคุณสมบัติ

(N = 100)

ความรู้สึกที่มีต่อเงื่อนไข คุณสมบัติที่ศาลสั่ง		จำนวนผู้ที่ถูกคุณสมบัติ		รวม
		ผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ	ผู้ที่พ้นคุณสมบัติ	
		ร้อยละ	ร้อยละ	
ไม่มีปัญหา		15.3 (9)	84.7 (50)	100.0 (59)
มีปัญหา		100.0 (41)	- (0)	100.0 (41)
มีปัญหา ใน เรื่อง	การสูบบุหรี่ และเสพยา	100.0 (16)	- (0)	100.0 (16)
	การคบเพื่อน	100.0 (16)	- (0)	100.0 (16)
	การเที่ยวเตร่	100.0 (8)	- (0)	100.0 (8)
	การศึกษา	100.0 (1)	- (0)	100.0 (1)
				(100)

$\chi^2 = 69.48, \chi^2_{.05} \text{ df } (1) = 3.84 \text{ Reject } H_0:$

ตารางที่ 17 พบว่า ผู้ถูกคุณสมบัติส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในเงื่อนไขการคุณสมบัติที่ศาลสั่งถึงร้อยละ 59 แต่ในจำนวนนี้มีผู้ถูกถอนคุณสมบัติร้อยละ 15.3 (9 ราย) ส่วนผู้ถูกคุณสมบัติที่มีปัญหาในเงื่อนไขการคุณสมบัติที่ศาลสั่งมีอยู่ร้อยละ 41 และในจำนวนผู้ที่มีปัญหาทั้งหมด จะถูกถอนคุณสมบัติซึ่งมีปัญหานั้นเกี่ยวกับเรื่อง การสูบบุหรี่และเสพยา 16 ราย การคบเพื่อน 16 ราย การเที่ยวเตร่ 16 ราย และ การศึกษาอีก 1 ราย และจากการสัมภาษณ์ผู้ถูกคุณสมบัติที่ไม่มีปัญหาแต่ถูกถอนคุณสมบัติ 9 รายนั้น เนื่องจากได้ไปอยู่ต่างจังหวัดและทำใบนักการรายงานตัวหายจึงมิได้มารายงานตัว เป็นเวลานาน เมื่อมารายงานตัวจึงถูกถอนคุณสมบัติ เพราะศาลไม่ไว้วางใจ และก็มีบางรายที่ย้ายที่อยู่อาศัยขาดการติดต่อกับพนักงานคุณสมบัติเนื่องจากบิดามารดาไม่

ไม่สนใจที่จะให้ไปรายงานตัว จึงทำให้ถูกถอนคุณสมบัติ

และจากการทดสอบหาค่านัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์ พบว่า ผู้ถูก
คุณสมบัติที่มีปัญหาในเงื่อนไขที่ศาลสั่ง มีความสัมพันธ์กับการถูกถอนคุณสมบัติ ซึ่ง
จะเห็นได้ว่า การที่ผู้ถูกคุณสมบัติที่มีปัญหาในเงื่อนไขที่ศาลสั่งนี้ เป็นตัวแปรที่สำคัญ
ที่มีผลต่อการพ้นหรือถูกถอนคุณสมบัติ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ที่ถูกคุมประพฤติ จำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อเงื่อนไขการคุมประพฤติและการประกอบอาชีพของผู้ถูกคุมประพฤติ

(N = 100)

จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ	ความรู้สึกที่มีต่อเงื่อนไขการคุมประพฤติ			
	ไม่มีปัญหา		มีปัญหา	
	ทำงานหรือนักเรียน	อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไร	ทำงานหรือนักเรียน	อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไร
ผู้ที่ถูกถอน	15.3 (9)	-	100.0 (34)	100.0 (7)
ผู้ที่ยัง	84.7 (50)	-	- (0)	- (0)
รวม	100.0 (59)	-	100.0 (34)	100.0 (7)

จากตารางที่ 17 ซึ่งเป็นการนำเอาตารางที่ 16 และการประกอบอาชีพของผู้ถูกคุมประพฤติมารวมกัน เพื่อที่จะได้พิจารณาว่า ความรู้สึกที่มีต่อเงื่อนไขการคุมประพฤติ เชื่อมสัมพันธ์กับความสัมพันธ์ระหว่างการประกอบอาชีพของผู้ถูกถอนคุมประพฤติกับการถูกถอนคุมประพฤติ และจากการนำมารวมกันนี้ ปรากฏว่า ความรู้สึกที่มีต่อเงื่อนไขการคุมประพฤตินี้ เชื่อมสัมพันธ์เกี่ยวข้องของ เพราะพบว่าผู้ที่ทำงานหรือเป็นนักเรียนทั้งหมด 42 ราย ที่ถูกถอนคุมประพฤติจะเป็นผู้ที่มีปัญหาเสีย 34 ราย และผู้ที่อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำงานทั้งหมด 7 ราย จะเป็นผู้ที่มีปัญหาทั้งหมดซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความรู้สึกที่มีต่อเงื่อนไขการคุมประพฤตินี้ ได้เชื่อมสัมพันธ์เกี่ยวข้องระหว่างการประกอบอาชีพกับการถูกถอนคุมประพฤติอย่างแท้จริง

ตารางที่ 19 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติกับความรู้สึกที่มีต่อวิธีการคุมประพฤติ

(N = 100)

ความรู้สึกที่มีต่อวิธีการคุมประพฤติ	จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ	ผู้ที่พ้นคุณสมบัติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	
ให้ประพฤติก้าวร้าว	100.0 (43)	- (0)	100.0 (43)
เป็นการลงโทษและควบคุม	12.2 (7)	87.8 (50)	100.0 (57)
			(100)

$$\chi^2 = 75.42, \chi^2_{.05} \text{ df } (1) = 3.84 \text{ Reject } H_0$$

จากตารางที่ 19 พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤตินั้นส่วนใหญ่มีความรู้สึกต่อวิธีการคุมประพฤติว่า เป็นการลงโทษและควบคุม ร้อยละ 57 และในจำนวนที่ถูกถอนคุณสมบัติ 7 ราย หรือร้อยละ 12.2 ส่วนผู้ที่มีความรู้สึกว่าการคุมประพฤติเป็นการให้ประพฤติก้าวร้าวมีร้อยละ 43 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุณสมบัติทั้งหมดทุกราย และจากการสัมภาษณ์ผู้ถูกคุมประพฤติที่มีความรู้สึกว่าการคุมประพฤติเป็นวิธีการเพียงให้ประพฤติก้าวร้าวทำให้ไม่เห็นความสำคัญ ไม่เกรงกลัวต่อวิธีการคุมประพฤติ ปฏิบัติตัวไปตามใจชอบ ไม่ได้คำนึงถึงเงื่อนไขที่ศาลกำหนดไว้ จึงทำให้มีการละเมิดเงื่อนไขกันอยู่เสมอ ๆ ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่มีความรู้สึกว่าการคุมประพฤติเป็นวิธีการลงโทษและควบคุมย่อมมีความเกรงกลัวอยู่ตลอดเวลาและมีความระมัดระวังตัวในการที่จะปฏิบัติตัวให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติที่ศาลกำหนดไว้ จึงสามารถปฏิบัติตัวจนพ้นระยะการคุมประพฤติของศาลได้

และจากการทดสอบหาค่านัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์ พบว่า ความรู้สึกที่มีต่อวิธีการคุมประพฤตินั้นมีความสัมพันธ์กับการถูกถอนคุณสมบัติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความรู้สึกที่มีต่อวิธีการคุมประพฤติเป็นตัวแปรที่สำคัญอันหนึ่งที่มีผลต่อการพ้นหรือถูกถอนคุมประพฤติ

ตารางที่ 20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติกับท่าทีของพนักงานคุมประพฤติ

(N = 100)

ท่าทีของพนักงานคุมประพฤติ	จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ	ผู้ที่พ้นคุณสมบัติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
เป็นมิตรกันเองมาก	- (0)	100.0 (25)	100.0 (25)
เป็นมิตรพอสมควร	65.8 (48)	34.2 (25)	100.0 (73)
ไม่ยินดียินร้าย	100.0 (2)	- (0)	100.0 (2)
			(100)

$$\chi^2 = 34.24, \chi^2_{.05} \text{ df } (2) = 5.99 \text{ Reject } H_0:$$

จากตารางที่ 20 พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติที่พนักงานคุมประพฤตินิยามท่าทีที่ไม่ยินดียินร้ายทั้งหมด จะเป็นผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติ (แต่ตัวเลขมีจำนวนน้อยมากคือมีเพียง 2 รายเท่านั้น) ส่วนผู้ถูกคุมประพฤติที่พนักงานคุมประพฤตินิยามท่าทีที่เป็นมิตรพอสมควร จะเป็นผู้ที่ถูกถอนคุณสมบัติร้อยละ 65.8 แต่ในทางกลับกันผู้ถูกคุมประพฤติที่พนักงานคุมประพฤตินิยามท่าทีเป็นมิตรกันเองมากจะเป็นผู้ที่พ้นคุณสมบัติทั้งหมด จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์ พบว่า ท่าทีของพนักงานคุมประพฤติมีส่วนทำให้เกิดประสิทธิภาพสำเร็จในการคุมประพฤติ เนื่องจากการที่พนักงานคุมประพฤตินิยามท่าทีเป็นมิตรและเป็นกันเองกับเด็กซึ่งจะทำให้เด็กเหล่านี้มีความภูมิใจและมีความตั้งใจที่จะแก้ไขประพฤติตัวให้เป็นคนดีและอยู่ภายใต้เงื่อนไขข้อคุมประพฤติ ทำให้มีความรู้สึกว่ายังมีผู้ให้ความหวังและมีผู้ให้กำลังใจตนอยู่ ถึงแม้ว่า ตนเองจะได้ออกไปแล้วก็ตาม

และจากการทดสอบหาค่าความสัมพันธ์ทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์ พบว่า ท่าทีของพนักงานคุมประพฤตินั้น มีความสัมพันธ์กับการถูกถอนคุณสมบัติ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าท่าทีของพนักงานคุมประพฤติ เป็นตัวแปรที่สำคัญอันหนึ่งที่มีผลต่อการพ้นหรือถูกถอนคุณสมบัติ

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติจำแนกตามหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติและฐานะของบิดามารดา

(N = 100)

จำนวนผู้ที่ถูก คุมประพฤติ	หน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติ								
	เป็นมิตรกันเองมาก			เป็นมิตรพอสมควร			ไม่ยินดียินร้าย		
	ยากจน	พอกินพอใช้	ฐานะดี	ยากจน	พอกินพอใช้	ฐานะดี	ยากจน	พอกินพอใช้	ฐานะดี
ผู้ถูกถอน ผู้พ้น	- (0)	- (0)	-	100.0(27)	44.2(19)	66.6(2)	-	100.0(2)	-
	100.0 (3)	100.0(22)	-	- (0)	55.8(24)	33.4(1)	-	- (0)	-
รวม	100.0 (3)	100.0(22)	-	100.0(27)	100.0(43)	100.0(3)	-	100.0(2)	-

จากตารางที่ 21 ซึ่งเป็นการนำเอาตารางที่ 19 และฐานะของบิดามารดา มารวมกัน เพื่อพิจารณาว่า ฐานะของบิดามารดามีบทบาทเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติกับการถูกถอนคุมประพฤติหรือไม่ ผลปรากฏว่า ไม่มีบทบาทเกี่ยวข้องถึงแม้ตัวเลขในช่องตารางหลายช่องจะน้อยเกินไป ทำให้การวิเคราะห์ตีความหมาย แต่ก็พอจะมองเห็นได้ว่าฐานะของบิดามารดาไม่มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในตารางแม่ (ตารางที่ 19)

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ที่ถูกคุมประพฤติจำแนกตามผู้ที่ทราบว่า มีหน่วยให้บริการทางสังคมสงเคราะห์ในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็ก

(N = 100)

จำนวนผู้ที่ทราบว่า มีหน่วย ให้บริการทางสังคม สงเคราะห์	จำนวนผู้ที่ถูกคุมประพฤติ		รวม
	ผู้ที่ถูกถอนคุมประ พฤติ	ผู้ที่พ้นคุมประ พฤติ	
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
ไม่ทราบ	49.1 (25)	50.9 (26)	100.0 (51)
ทราบ	51.0 (25)	48.9 (24)	100.0 (49)
			(100)

จากตารางที่ 22 พบว่าผู้ถูกคุมประพฤตินั้นส่วนใหญ่ไม่ทราบว่า มีหน่วยให้บริการทางสังคมสงเคราะห์ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางร้อยละ 51 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุมประพฤติน้อยละ 49.1 ส่วนผู้ที่ทราบว่า มีหน่วยให้บริการทางสังคมสงเคราะห์ ร้อยละ 49 และในจำนวนนี้ถูกถอนคุมประพฤติน้อยละ 51.1 สำหรับหน่วยที่ให้บริการทางสังคมสงเคราะห์แก่ผู้ที่ถูกคุมประพฤติที่มีชื่อว่าสถานแนะนำเด็ก ซึ่งเป็นหน่วยที่สังกัดอยู่กับกองแพทย์เปิดดำเนินการตั้งแต่วันที่ พ.ศ. 2507 มีนักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยา เป็นเจ้าหน้าที่ประจำ ทำหน้าที่ให้บริการแก่เด็กและเยาวชนที่มีปัญหา ซึ่งพนักงานคุมประพฤติจะเป็นผู้พิจารณาส่งเรื่องมายังสถานแนะนำเด็ก เป็นทางการโดยมีบันทึกมายังหัวหน้าสถานแนะนำเด็ก หรืออาจส่งอย่างไม่เป็นทางการก็ได้ สถานแนะนำเด็กนี้เป็นหน่วยงานทางด้านสังคมสงเคราะห์ มีหน้าที่ช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหา ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง มีเจ้าหน้าที่หลายฝ่ายปฏิบัติงานร่วมกัน เช่น จิตแพทย์ นักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์ ในขณะนี้มีกำลังอยู่เพียง 3 คน ปัญหาของผู้ถูกคุมประพฤติที่ส่งมาโดยปกติ ได้แก่ ปัญหาในด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ปัญหาสุขภาพเสพติด การศึกษา การเงิน การหางาน และอื่น ๆ อีก สถานแนะนำเด็กนี้มิได้มีขอบเขตจำกัดเฉพาะผู้ถูกคุมประพฤติเท่านั้น ยังให้

บริการแก่เด็กและเยาวชนของสถานพินิจที่เจ้าหน้าที่ส่งเรื่องมา ตลอดจนเด็กและเยาวชน
ที่กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนส่งมาด้วย แต่เนื่องจากอัตรากำลังมีจำกัด
และมีงบประมาณน้อยมาก การช่วยเหลือจึงยังขาดแคลนอยู่มาก งานของสถานแนะนำ
จึงอยู่ในระยะบุกเบิก เพราะกว่าจะได้นักวิชาการมาประจำสถานแนะนำก็เป็นปี
2512 แล้ว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 แสดงจำนวนร้อยละของผู้ถูกคุมประพฤติก จำแนกตามความต้องการที่จะใช้บริการทางสังคมสงเคราะห์

(N = 100)

ความต้องการที่จะใช้บริการทางสังคมสงเคราะห์		จำนวนผู้ถูกคุมประพฤติก		รวม
		ผู้ถูกถอนคุมประพฤติก	ผู้พ้นคุมประพฤติก	
		ร้อยละ	ร้อยละ	
ไม่ต้องการ		42.2 (35)	57.8 (48)	100.0 (83)
ต้องการ		88.2 (15)	11.8 (2)	100.0 (17)
ต้องการในเรื่อง	ทำงาน	80.0 (8)	20 (2)	100.0 (10)
	การศึกษา	100.0 (6)	- (0)	100.0 (6)
	การเงิน	100.0 (1)	- (0)	100.0 (1)
				(100)

จากตารางที่ 23 พบว่า ผู้ถูกคุมประพฤติกส่วนใหญ่ไม่มีความต้องการที่จะใช้บริการทางสังคมสงเคราะห์ถึงร้อยละ 83 และในจำนวนผู้ถูกถอนคุมประพฤติก ร้อยละ 42.5 ส่วนผู้ที่มีความต้องการที่จะใช้บริการทางสังคมสงเคราะห์มีร้อยละ 17 และในจำนวนผู้ถูกถอนคุมประพฤติก 15 ราย หรือร้อยละ 88.2 ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้ที่มีความต้องการที่จะใช้บริการทางสังคมสงเคราะห์จะถูกถอนคุมประพฤติกมากกว่า เนื่องจากผู้ที่ต้องการที่จะใช้บริการมีปัญหาอยู่ แต่ทางหน่วยงานคุมประพฤติกไม่ได้สนองตอบ คือไม่เคยให้บริการเลย จึงทำให้ผู้ถูกคุมประพฤติกนั้นมีปัญหาที่แก้ไขไม่ได้อยู่ต่อไป ซึ่งมีผลต่อการถูกคุมประพฤติก และมีข้อสงสัยกล่าวว่า ทำไมจึงมีผู้ถูกคุมประพฤติกเป็นจำนวนน้อยมากที่มีความต้องการที่จะใช้บริการทางสังคมสงเคราะห์ ซึ่งพอที่จะสรุปได้จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์ ดังนี้

1. เนื่องจากหน่วยงานสถานแนะนำเด็กของสถานพินิจมีทรัพยากรที่จะให้บริการอย่างจำกัดมาก จึงทำให้พนักงานคุมประพฤติกไม่สามารถที่จะปฏิบัติกรช่วยเหลือเด็กโดยส่งให้ไปรับบริการได้ นอกจากรายที่เด็กแสดงออกว่ามีความต้องการจริง ๆ

และเป็นความต้องการที่สถานแนะนำเด็กเห็นสมควรว่าควรจะช่วยเหลือ

2. พนักงานคุมประพฤติบางคนไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้ จึงไม่พยายามที่จะสอบถามหรือพูดถึงสิ่งเหล่านี้

3. เนื่องจากตัวผู้ถูกคุมประพฤติเองเห็นว่าสิ่งที่ขอความช่วยเหลือจากทางสังคมสงเคราะห์ เป็นเรื่องที่น่าอาย กลัวว่าคนอื่น ๆ จะรู้ถึงความเป็นจริงของตัวเอง จึงไม่กล้าที่จะแสดงออกมา แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว ไม่มีความเข้าใจในเรื่องการสังคมสงเคราะห์มากกว่า คือไม่เข้าใจว่าการสังคมสงเคราะห์จะช่วยเหลืออะไรพวกเขาได้ จึงทำให้ขาดความสนใจในเรื่องนี้

4. หน่วยงานสถานแนะนำเด็กขาดการประสานงานกับหน่วยบริการทางสังคมอื่นอย่างเป็นทางการ จึงทำให้ขาดแคลนทรัพยากรที่จะมาให้บริการ แก่ผู้ถูกคุมประพฤติ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย